

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 236/2015-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jany Baricovej a Ľubomíra Dobríka prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVO spol. s r. o., Čergovská 539, Raslavice, zastúpenej advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Podbrezovská 34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na rovnosť v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Cob/74/2013 z 30. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti KOVO spol. s r. o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Cob/74/2013 z 30. apríla 2014 p o r u š e n é b o l i .

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Cob/74/2013 z 30. apríla 2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti KOVO spol. s r. o. trovy konania v sume 518,76 € (slovom päťstoosemnaásť eur a sedemdesiatšesť centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Eleny Ľalíkovej, Podbrezovská 34, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti obchodnej spoločnosti KOVO spol. s r. o. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVO spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“) a uznesením č. k. III. ÚS 236/2015-10 z 2. júna 2015 ju podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na rovnosť v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Cob/74/2013 z 30. apríla 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola odporkyňou v konaní vedenom Okresným súdom Bardejov (ďalej len „okresný súd“), v ktorom sa žalobkyňa, spoločnosť [REDACTED], voči nej domáhala zaplataenia sumy 551,43 €

s príslušenstvom za ňou prevzatý, ale nezaplatený tovar. Okresný súd svojím rozsudkom č. k. 1 Cb/228/2008-206 zo 6. júna 2013 žalobe vyhovel. Okresný súd dospel k záveru, že žalobca relevantným spôsobom preukázal dodanie objednaného tovaru sťažovateľke. K tomuto záveru okresný súd dospel aj napriek neexistencii podpísaného doručovacieho hárku preukazujúceho doručenie tovaru sťažovateľke. Podľa sťažovateľky okresný súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil skutočnosť, že žalobca vedie konanie na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 24 Cb/189/2009 aj proti dopravcovi o náhradu škody za nedodaný tovar sťažovateľke, ako aj skutočnosť, že v čase doručovania tovaru bola u sťažovateľky celozávodná dovolenka, takže tovar ani fyzicky nemal kto prevziať. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľka rovnako namietala, že neuviedol právnu kvalifikáciu zisteného skutkového stavu. Z týchto dôvodov proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie.

Krajský súd svojím rozsudkom sp. zn. 5 Cob/74/2013 z 30. apríla 2014 rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil. Krajský súd prerokoval odvolanie sťažovateľky podľa zásad uvedených v § 212 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Podľa krajského súdu okresný súd správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne posúdil. Krajský súd v súvislosti s priznanou istinou plne odkazuje na zdôvodnenie okresného súdu (§ 219 ods. 2 OSP). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu a k odvolacím dôvodom sťažovateľky krajský súd doplnil, že podľa § 412 ods. 1 prvej vety Obchodného zákonníka ak predávajúci nie je povinný podľa zmluvy dodať tovar v určitom mieste, uskutočňuje sa dodanie tovaru jeho odovzdaním prvému dopravcovi na prepravu pre kupujúceho, ak zmluva určuje odoslanie tovaru predávajúcim.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza: *„Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 551,43 eur (16,612,50 Sk) z titulu neuhradenia faktúry č. 5060486, splatnej 10.8.2006, ktorou žalobca žalovanému vyúčtoval kúpnu cenu za dodaný tovar. Obrana žalovaného počas celého konania spočívala iba v tom, že tovar fakturovaný touto faktúrou mu nikdy doručený nebol, čo tvrdil aj jeho zamestnanec*

██████████. Naopak, zamestnanec prepravnej spoločnosti ██████████ tvrdil, že tovar od žalobcu prevzal dňa 27.7.2006, ktorého súčasťou bola aj predmetná faktúra. Na odvolacom pojednávaní dňa 18.3.2014 zástupcovia účastníkov zhodne potvrdili, že tak ako v minulosti, tak aj v prípade predmetnej dodávky bol dohodnutý spôsob dodania tovaru odoslaním cestou prepravnej spoločnosti ██████████. Sporné je však to, že žalobca nemôže predložiť dôkaz o tom, že táto prepravná spoločnosť v skutočnosti tovar žalovanému odovzdala.

Podľa § 412 ods. 1, veta prvá, Obch. zákonníka, ak predávajúci nie je povinný podľa zmluvy dodať tovar v určitom mieste, uskutočňuje sa dodanie tovaru jeho odovzdaním prvému dopravcovi na prepravu pre kupujúceho, ak zmluva určuje odoslanie tovaru predávajúcim.

Ako už bolo vyššie uvedené, v prípade konkrétnej dodávky tovaru žalobcom žalovanému na základe označenej faktúry bol spôsob dodania tovaru dohodnutý odovzdaním prepravnej spoločnosti ██████████. Pritom bolo preukázané a zároveň je nesporné, že prepravná spoločnosť od žalobcu prevzala tovar dňa 27.7.2006, čo vyplýva z dokladu tejto spoločnosti zo dňa 27.7.2006 (č. l. 43) ako aj z čestného prehlásenia zamestnanca žalobcu ██████████ zo dňa 19.2.2008 (č. l. 41). Menovaný prehlásil, že dňa 27.7.2006 osobne odovzdal zásielku č. 703-030-61042230, určenú pre spoločnosť žalovaného, kuriérovi spoločnosti ██████████, ktorý doklad o prevzatí tovaru vlastnoručne podpísal. Teda týmto okamihom došlo zo strany žalobcu k dodaniu tovaru žalovanému, aj keď len jeho odovzdaním prvému dopravcovi na prepravu pre kupujúceho (žalovaného), pričom tento spôsob dodania tovaru bol dohodnutý nie len v tomto konkrétnom prípade, ale i v minulosti. Na dodaní tovaru týmto spôsobom žalovanému nič nemení ani tvrdenie prepravnej spoločnosti ██████████, že z interných dokladov nemôže zistiť okamih odovzdania tovaru zamestnancom prepravnej spoločnosti ██████████ zamestnancovi žalovaného ██████████. Z tohto dôvodu v ničom nepochybil súd prvého stupňa, ak nároku žalobcu čo do istiny fakturovanej faktúrou č. 5060486 vyhovel.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 551,43 eur ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O. s. p.)...“

Podľa sťažovateľky si okresný súd a následne krajský súd nespĺnili povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutia, a to tým, že sa náležite nevysporiadali so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sťažovateľkou. Okresný súd a krajský súd sa podľa sťažovateľky ňou tvrdenými námietkami vôbec nezaoberali, v dôsledku čoho sú ich rozhodnutia nepreskúmateľné, čím malo dôjsť k zásahu do sťažovateľkou označených základných práv.

Podľa sťažovateľky sa mal krajský súd svojím postupom a rozhodnutím dopustiť nesprávnej aplikácie právnej normy, keď právnu normu aplikoval zjavne svojvoľne, argumentačne vybudovaný, bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia, pretože:

«a) krajský súd na jednej strane sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci okresným súdom, ktorý však žalobe vyhovel s odôvodnením, že:

/i/ režim dodania tovaru prostredníctvom dopravcu považoval za perfektný iba vtedy, ak príjemca tovaru potvrdí svojim podpisom na doručovací hárok dopravcu prevzatie zásielky (tovaru), potom mu túto zásielku odovzdá a následne tento hárok s oskenovanými údajmi z balíka zašle do centrály v Bratislave, kde iný pracovník na základe doručovacieho hárku vpiše údaje o doručení zásielky a osobe, ktorá zásielku prevzala,

ktorý záver pri nespornosti neexistencie podpísaného hárku o prevzatí zásielky zamestnancom sťažovateľa [REDACTED] - výsluchom potvrdil, že žiadnu zásielku 28.7.2006 od dopravcu ani nemohol prevziať, lebo v rámci celozávodnej dovolenky bol tiež na dovolenke, o čom sme predložili jeho dovolenkový lístok - je skutočne svojvoľný;

/ii/ neuhradenie ceny dodaného tovaru sťažovateľom a nevrátenie tovaru dopravcom, viedlo žalobcu o začatie konania o náhradu škody voči nemu na OS Bratislava 2 v konaní pod sp. zn. 24Cb/89/2009, ktoré bolo prerušené do skončenia predmetného konania,

čo logicky evokuje záver, že žalobca sám predpokladal neúspech v tomto konaní a po jeho skončení by pokračoval v konaní o náhradu škody za nedodaný tovar, a nie opak a na záver

/iii/ okresný súd uzavrel, že žalobca si splnil povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú, keď relevantným spôsobom preukázal dodanie objednaného tovaru na základe ústne uzatvorenej kúpnej zmluvy sťažovateľovi, ktorý tento záver nevyvrátil ani neexistenciou predloženia doručovacieho hárku na preukázanie doručenia tovaru,

ktorý záver je diametrálne odlišný od záveru pod bodom /i/, ale to už krajskému súdu vôbec nevadilo a

b/ označené rozporuplné dôvody okresného súdu doplnil o „novo“ zistené skutočnosti, podľa ktorých

/i/ mal byť dohodnutý spôsob dodania tovaru cestou prepravnej spoločnosti ■■■■, čo je záver svojvoľný, lebo žiadna dohoda v tomto smere neexistovala, žalovaný sťažovateľ len akceptoval dodanie tovaru týmto spôsobom za podmienky, že mu tovar bol skutočne dodaný a nakoniec spôsob dodania tovaru pri ústnej kúpnej zmluve bol pre sťažovateľa bezpredmetný a išiel iba na ľarchu žalobcu, ktorý

/ii/ po neuhradení kúpnej ceny od sťažovateľa a nevrátení predmetu dodania od dopravcu, zahájil voči nemu súdne konanie o zaplatenie rovnakej sumy 551,43 EUR titulom náhrady škody, hoci

/iii/ pri existencii prepravnej zmluvy - súdy túto skutočnosť absolútne neskúmali - či pri dohodnutom spôsobe dodania tovaru cestou dopravcu, by v zmysle ust. § 412 ods. 1 OBZ toto právo prislúchalo sťažovateľovi a nie predávajúcemu žalobcovi, ktorý si ho aj reálne uplatnil pred OS BA 2,

čiže ide o svojvoľnú aplikáciu tohto zákonného ustanovenia, ktoré neposúdil komplexne, ale izolovane iba vetu prvú, ktorá mu vyhovovala pre arbitrárny výklad, namiesto aplikácie ust. § 335 a nasl. OBZ, na základe ktorého miestom dodania tovaru bolo výlučne miesto sídla a prevádzky sťažovateľa, t. j. KOVO Raslavice, takže úmyselne prehliadol širšie súvislosti vzniku a existencie obchodnoprávneho vzťahu medzi účastníkmi konania, z ktorých vplynulo aj spontánne konanie kupujúceho sťažovateľa nezaplatiť za nedodaný tovar a predávajúceho žalobcu zažalovať dopravcu za nedodaný tovar, čo krajský súd ex cathedra obrátil naruby.

c/ Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí sa javí aj porušenie princípu rovnosti účastníkov, lebo tvrdenie jednej strany je do nich nekriticky prevzaté, zatiaľ čo relevantný

protiargument nebol vôbec reflektovaný, v dôsledku čoho ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a v konečnom dôsledku aj v rozpore s čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

d/ Interpretácia a aplikácia práva krajským súdom teda predstavuje taký výklad relevantných zákonných ustanovení, ktorými boli popreté princípy elementárnej spravodlivosti, ako imanentnej zložky právneho štátu. Z obsahu rozhodnutí sa totiž podáva, že sťažovateľ aj napriek nespornej skutočnosti, že tovar neprevzal, musí zaň zaplatiť predávajúcemu, ktorý si však túto nespornú situáciu vyriešil podaním žaloby voči dopravcovi, ktorej by bolo vyhovené, ak v tomto konaní bude žaloba voči sťažovateľovi zamietnutá. Pre druhý krok sťažovateľ nemá nárok pre neexistenciu poverenia na uplatnenie nároku za nedodaný tovar dopravcom voči tomuto subjektu.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol tak, že:

„1. Základné právo KOVO, spol. s r. o. Raslavice na súdnu ochranu, spravodlivé konanie a rovnosť v konaní podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 30.4.2014, sp. zn. 5 Cob/ 74/2013, porušené boli.

2. Rozsudok krajského súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. KOVO spol. s r. o. Raslavice priznáva náhradu trov konania v sume 340,88 EUR - odmena za dva úkony právnej pomoci po 134 EUR + 2 x 8,04 EUR = 284,08 EUR + 20 % DPH, t. j. 56,80 EUR - ktorú sumu zaplatí Krajský súd v Prešove do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ústavný súd podľa § 29 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyzval účastníkov konania, aby sa k veci vyjadrili, a zároveň ich podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyzval, aby sa vyjadrili, či súhlasia s upustením od ústneho pojednávania.

Ústavný súd vyzval krajský súd, aby sa k sťažnosti vyjadril svojou výzvou zo 16. júna 2015. Predsedníčka krajského súdu v prípise sp. zn. 1 SprO/1059/2015 z 3. júla 2015 doručenom ústavnému súdu 9. júla 2015 okrem iného uviedla:

„Vo veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 5Cob/74/2013 podľa nás odvolací súd konal v medziach svojej právomoci. Jeho úvahy napísané v dôvodoch rozhodnutia z 30.4.2014 vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, majúce oporu v obsahu spisového materiálu. V dôvodoch rozhodnutia sú obsiahnuté také skutočnosti skutkového i právneho posúdenia veci, aké sú žiadané aplikáciou ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Opätovne sa žiada poukázať na obsah rozsudku Krajského súdu v Prešove 5 Cob/74/2013 z 30.4.2014 i písomné vyjadrenie predsedu senátu.

Sťažovateľkin prejav nespokojnosti s napadnutým rozsudkom je potrebné hodnotiť aj tak, že obsahom základného práva na súdu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude splňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Potrebou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne.

Podľa nášho názoru v predmetnej veci postup odvolacieho súdu i obsah jeho rozhodnutia je zákonný, preskúmateľný a nearbitrárny. Niet preto dôvodu na vyslovenie porušenia základných práv upravených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy.

Navrhujeme preto sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú zamietnuť.

Súhlasíme s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky upustil podľa § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov od ústneho verejného pojednávania.“

Predsedníčka krajského súdu vo svojom prípise sp. zn. 1 SprO/1059/2015 z 3. júla 2015 odkazuje na písomné vyjadrenie predsedu senátu 5 Cob, ktoré pripojila v prílohe a na jeho obsah odkázala. Predseda senátu krajského súdu 5 Cob podal na základe výzvy ústavného súdu vyjadrenie z 2. júla 2015, v ktorom okrem iného uvádza:

„Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 30.4.2014 (č. 1. 288) potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi

istinu 551,43 eur. Zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o úroku z omeškania tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 14 % úrok z omeškania ročne z priznanej istiny od 27.8.2006 do zaplataenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že v prevyšujúcej časti návrh žalobcu na úrok z omeškania zamietla. Zároveň potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania. Na skutkovom zistení odvolacím súdom, ako aj na výroku odvolacieho súdu, odvolací súd v plnom rozsahu trvá. Uvedený spis sp. zn. 5 Cob/74/2013 sa v súčasnej dobe nachádza na Okresnom súde Prešov ako na súde prvého stupňa.

Keďže súd prvého stupňa v uvedenej právnej veci nerozhodol o trovách konania, rozhodol o nich uznesením zo dňa 11.8.2014 pod č. k. 1 Cb/228/2008-299. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd - Krajský súd v Prešove dňa 30.4.2015 pod č. k. 5 Cob/96/2014-313. Aj na dôvodoch tohto rozhodnutia odvolací súd trvá i naďalej.

Pre upresnenie veci odvolací súd - Krajský súd v Prešove uvádza, že vec pôvodne napadla na Okresnom súde Bardejov dňa 10.7.2008, pričom bola vedená pod sp. zn. 1 Cob/228/2008. Vo veci samej Okresný súd Bardejov ako súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom zo dňa 6.6.2013 pod č. k. 1 Cb/228/2008-206. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 30.4.2014 pod č. k. 5 Cob/74/2013-288 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 551,43 eur. Zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o úroku z omeškania tak, že žalovaný je povinný ho zaplatiť žalobcovi vo výške 14 % z priznanej istiny od 27.8.2006 do zaplataenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že v prevyšujúcej časti návrh žalobcu na úrok z omeškania zamietol. Zároveň potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania.

Okresný súd Bardejov uznesením zo dňa 11.8.2014 pod č. k. 1 Cb/228/2008-299 rozhodol o trovách konania tak, že žalovaného zaviazal ich nahradiť žalobcovi vo výške 3.641,08 eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške 3.574,69 eur a iných trov konania vo výške 66,39 eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalovaný, o ktorom rozhodol odvolací súd - Krajský súd v Prešove 30.4.2015 pod č. k. 5Cob/96/2014-313 tak, že potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, s tým, že úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Na záveroch tohto uznesenia odvolací súd trvá.

Ďalej na objasnenie Krajský súd v Prešove dopĺňa, že vec na krajský súd napadla pod sp. zn. 5 Cob/74/2013, o ktorej odvolací súd rozhodol rozsudkom zo dňa 30.4.2014 pod č. k. 5 Cob/74/2013-288.

Okresný súd Bardejov o trovách konania rozhodol rozsudkom zo dňa 11.8.2014 pod č. k. 1 Cb/228/2008-299, proti ktorému žalovaný podal odvolanie. O odvolaní rozhodol odvolací súd uznesením zo dňa 30.4.2015 pod č. k. 5 Cob/96/2014-313.

V zmysle uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 2.6.2015 pripájam k vyjadreniu predsedu senátu zberný spis sp. zn. 5 Cob/74/2013, ako aj spis sp. zn. 5 Cob/96/2014.

Zároveň súhlasím, aby podľa § 30 ods. 2 zákona Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania veci.“

Vo svojom vyjadrení z 3. augusta 2015 k výzve ústavného súdu z 13. júla 2015 sťažovateľka uvádza, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci a navrhuje ústavnej sťažnosti vyhovieť z týchto dôvodov:

„1. Ústavný súd dlhodobo judikuje, že jedným z princípov predstavujúcich neopomenuteľnú súčasť práva na spravodlivý proces, je aj povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, v ktorom sa musia vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými účastníkom konania - sťažovateľom, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich vážnosti. Pokiaľ si túto zákonnú povinnosť /§ 1, § 117 ods. 1 OSP, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru/ nespĺnia, založia tým nepreskúmateľnosť nimi vydaného rozhodnutia a taký postup nesmie akceptovať ani ÚS SR.

Krajský súd v napadnutom rozsudku vôbec nepremietol nespornú skutočnosť, že dopravca tovaru nemohol sťažovateľovi dodať tovar, za ktorý musel zaplatiť, lebo v čase jeho doručovania bola u neho celozávodná dovolenka, a že rovnakú sumu žalobca žiadal v súdnom konaní nielen od sťažovateľa, ale aj od dopravcu, čím sám potvrdil, že ako predávajúci neumožnil sťažovateľovi uplatniť práva za nedodaný tovar voči dopravcovi;

tieto práva nemal sťažovateľ ako kupujúci ani na základe prepravnej zmluvy, ktorá bola zrejme uzavretá iba medzi žalobcom a prepravcom a nie aj sťažovateľom.

2. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj rovnosť účastníkov konania /čl. 47 ods. 3 ústavy/, ktorej cieľom je dosiahnutie spravodlivej rovnováhy medzi stranami sporu.

Aj napriek skutočnostiam uvedeným pod bodom 1/, krajský súd po preukázaní, že ani prepravca nevedel potvrdiť, či a kedy odovzdal tovar kupujúcemu sťažovateľovi /viď str. 4, prvý odsek rozsudku krajského súdu/, nebránilo to tomuto súdu, aby potvrdil rozsudok okresného súdu o zaviazaní sťažovateľa uhradiť predávajúcemu žalobcovi cenu nedodaného tovaru.

Preto sa domnievame, že pokiaľ by ústavný súd akceptoval tento výklad krajského súdu, rezignoval by na prieskum ústavnosti rozhodnutí všeobecného súdu podľa čl. 124 a nasl. ústavy a aj jeho rozhodnutie by vykazovalo známky extrémnej nespravodlivosti voči sťažovateľovi.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd sťažnosti vyhovel a priznal jej úhradu trov konania pred ústavným súdom spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v celkovej sume 518,76 €, ktoré vyčíslila takto: „... *odmena za 3 úkony právnej pomoci /prevzatie veci, napísanie sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku krajského súdu/ plus režijný paušál – 134 + 8,04 + 134 + 8,04 a plus 139,83 + 8,39 = 432,30 EUR + 20% DPH, t. j. 86,76 EUR.*“

Keďže sťažovateľka aj predsedníčka krajského súdu ústavnému súdu oznámili, že súhlasia v tejto veci s upustením od ústneho pojednávania, ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde v danej veci od jeho konania upustil, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 [v konaní pred súdom] rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch... Článok 6 ods. 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivý súdny proces (spravodlivé konanie pred súdom).

1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

Článok 46 ods. 1 ústavy zakotvuje právo na súdnu a inú právnu ochranu. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Právo na súdnu ochranu ako zásada výkonu súdnictva znamená, že každý, koho právo je ohrozené, dotknuté či porušené, môže sa obrátiť so žiadosťou o nápravu na nestranný a nezávislý súd. Uplatnenie toho práva je podmienené splnením príslušných zákonných podmienok v zmysle čl. 46 ods. 1 a čl. 51 ústavy. V čl. 46 ods. 4 ústavy sa *expressis verbis* zakotvuje právo na súdnu ochranu s tým, že „podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon“. Zákonmi upravujúcimi podrobnosti o súdnej ochrane sú jednak zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a jednak procesné predpisy, ako napr. Občiansky súdny poriadok (PL. ÚS 38/99). Právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia plynú (PL. ÚS 21/00).

Podstatou základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa ústavného súdu (PL. ÚS 22/06) poskytnutie ochrany hmotnému právu účastníka súdneho konania. Rešpektujúc túto podstatu z uvedeného ústavného článku ústavný súd vyvodzuje prísny zákaz odmietnutia spravodlivosti (*denegationis iustitiae*). Zákaz odmietnutia spravodlivosti v podobe príkazu rozhodnúť o uplatnenom hmotnom práve účastníka súdneho konania má svoj základ v požiadavke na poskytnutie účinnej ochrany uplatnenému právu. Povinnosť „rozhodnúť“ znamená vo väčšine prípadov formulovať autoritatívnym spôsobom záväzný názor konajúceho súdu o predmete konkrétneho konania, čo sa prejavuje vo výroku súdneho rozhodnutia ako individuálneho právneho aktu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch... Článok 6 ods. 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivý súdny proces (spravodlivé konanie pred súdom).

Ústavný súd už konštatoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. právo na spravodlivý proces sa nezaručuje iba čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale je implikované aj v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a to v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 71/97, III. ÚS 53/09-36). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi obsahom

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne. Z tohto vyplýva, že uvádzané právne východiská sa vzťahujú na obe označené práva, ktorých porušenie sťažovateľka okrem iného svojou sťažnosťou namieta.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dochádza vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. I. ÚS 35/98, II. ÚS 81/01, III. ÚS 53/09-36). Účelom práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Právo na súdnu ochranu v zmysle dohovoru a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva chápané ako právo na spravodlivý proces je vykladané od prípadu *Golder v. Spojené kráľovstvo* (rozhodnutie z 21. 2. 1975) ako právo na prístup k súdu, právo na súd určitej kvality so zárukami jeho nezávislosti a nestrannosti a právo na spravodlivé súdne konanie.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu, ústavný súd nie je ďalšou inšinciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Podľa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd teda nie je oprávnený preskúmať skutkové zistenia všeobecných súdov a spochybňovať výsledky záverov vyplývajúcich z nimi vykonaných dôkazov, a to aj za predpokladu vzniku možnosti určitých faktických pochybení v procese vykonávania a posudzovania dôkazov, pokiaľ tieto výsledky hodnotenia dôkazov a posudzovania výsledkov procesu dokazovania zodpovedajú pravidlám právnej a formálnej logiky, nie sú navzájom rozporuplné a vytvárajú celistvý rámec ako podklad na rozhodnutie (m. m. I. ÚS 230/2013). Ústavný súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že jeho úlohou nie je pôsobiť ako tzv. štvrtá inštancia súdnictva a poskytovať ochranu pred skutkovými a/alebo právnymi omylmi všeobecných súdov. Výklad a aplikácia zákonov (v danom prípade Obchodného zákonníka) patrí do právomoci všeobecných súdov, a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu do neho zasahovať. Napokon ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“, ale posúdenie jeho ústavnej udržateľnosti (m. m. IV. ÚS 325/08, III. ÚS 462/2012).

Podľa judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (m. m. I. ÚS 236/06).

Jedným z princípov predstavujúcim súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu svoje rozsudky odôvodniť (§ 157 ods. 1 OSP), a to spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Ak sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov, resp. posudzovanie skutkového stavu, ako správne zisteného všeobecným súdom, a to ani vtedy, ak by sa s takým hodnotením ústavný súd celkom nestotožnil (m. m. I. ÚS 242/07).

Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď, ale povinnosť súdu vysporiadať sa dostatočne s právne a skutkovo relevantnými otázkami. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B, § 27 a § 28.); *Helle c. Fínsko*, *Schenk c. Švajčiarsko*).

Ústavný súd už viackrát judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. m. m. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (napr. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03 či IV. ÚS 340/04). Základné právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby postup a rozhodnutia všeobecných súdov boli preskúmateľné, aby ich rozhodnutia obsahovali dostatok relevantných dôvodov objasňujúcich výroky, a súčasne aby také rozhodnutia neboli arbitrárne.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu jeho nenáležitého odôvodnenia spočívajúceho v nesprávnom vyvodení záverov z preukázaného skutkového stavu a nesprávnej interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy.

Ťažiskovým argumentom, na ktorom je založené sťažovateľkou namietané porušenie v sťažnosti označených práv, je skutočnosť, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal náležite so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sťažovateľkou, a tým založil jeho nepreskúmateľnosť, keď v napadnutom rozsudku nepremietol nespornú skutočnosť, že dopravca tovaru nemohol sťažovateľovi dodať tovar, za ktorý mu mal zaplatiť, lebo v čase jeho doručovania bola u neho celozávodná dovolenka.

Krajský súd na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, čo sa týka priznanej istiny a odvolacích dôvodov sťažovateľky, vo svojom rozsudku uviedol, že „... obrana žalovaného počas celého konania spočívala iba v tom, že tovar fakturovaný touto faktúrou mu nikdy doručený nebol, čo tvrdil aj jeho zamestnanec [REDACTED]. Naopak, zamestnanec prepravnej spoločnosti [REDACTED] tvrdil, že tovar od žalobcu prevzal dňa 27.7.2006, ktorého súčasťou bola aj predmetná faktúra. Na odvolacom pojednávaní dňa 18.3.2014 zástupcovia účastníkov zhodne potvrdili, že tak ako v minulosti, tak aj v prípade predmetnej dodávky bol dohodnutý spôsob dodania tovaru odoslaním cestou prepravnej spoločnosti [REDACTED]. Sporné je však to, že žalobca nemôže predložiť dôkaz o tom, že táto prepravná spoločnosť v skutočnosti tovar žalovanému odovzdala.“.

Podľa krajského súdu v prípade konkrétnej dodávky tovaru žalobcom žalovanému na základe označenej faktúry bol spôsob dodania tovaru dohodnutý odovzdaním prepravnej spoločnosti [REDACTED]. Za preukázané a nesporné krajský súd pritom považoval, že prepravná spoločnosť od žalobcu tovar prevzala 27. júla 2006. Vychádzajúc z § 412 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak predávajúci nie je povinný podľa zmluvy dodať tovar v určitom mieste, uskutočňuje sa dodanie tovaru jeho odovzdaním prvému dopravcovi na prepravu pre kupujúceho, ak zmluva určuje odoslanie tovaru predávajúcim, krajský súd dospel k záveru, že okamihom odovzdania tovaru zo strany žalobcu na prepravu prepravnej spoločnosti došlo zo strany žalobcu k dodaniu tovaru žalovanému, aj keď len jeho odovzdaním prvému dopravcovi na prepravu pre kupujúceho (žalovaného). Podľa krajského súdu preto prvostupňový súd nepochybil, ak nároku žalobcu, pokiaľ ide o istinu, vyhovel.

Podľa § 412 ods. 1 Obchodného zákonníka ak predávajúci podľa zmluvy nie je povinný dodať tovar v určitom mieste, dodanie tovaru sa uskutočňuje jeho odovzdaním prvému dopravcovi na prepravu pre kupujúceho, ak zmluva určuje odoslanie tovaru predávajúcim. Podľa § 412 ods. 1 druhej vety Obchodného zákonníka predávajúci umožní kupujúcemu uplatniť práva z prepravnej zmluvy voči dopravcovi, pokiaľ tieto práva nemá

kupujúci na základe prepravnej zmluvy. Ide o prípad tzv. dištančnej dodávky – kúpy, ktorá sa v praxi vyskytuje najčastejšie. Odovzdanie tovaru sa realizuje medzi neprítomnými účastníkmi kúpnej zmluvy (inter absentes) prostredníctvom tretej osoby – dopravcu. Pri dištančnej kúpe odovzdanie (traditio) spočíva v odoslaní tovaru – v odovzdaní tovaru dopravcovi na prepravu. Povinnosťou predávajúceho v súvislosti s odovzdaním tovaru je teda zaslať tovar kupujúcemu – odovzdať ho prvému dopravcovi na prepravu. Pri tomto spôsobe dodania tovaru musia byť v zmysle § 412 ods. 1 a § 413 Obchodného zákonníka splnené tieto predpoklady: a) predávajúci podľa zmluvy nie je povinný dodať tovar v určitom mieste, b) zmluva určuje odoslanie tovaru predávajúcim, c) tovar odovzdávaný dopravcovi musí byť dostatočne zreteľne označený ako zásielka pre kupujúceho; ak by to tak nebolo, predávajúci musí bez zbytočného odkladu oznámiť kupujúcemu odoslanie tovaru a odoslaný tovar v oznámení bližšie špecifikovať, d) predávajúci musí umožniť kupujúcemu uplatniť práva z prepravnej zmluvy voči dopravcovi. Ak predávajúci nespĺní podmienku uvedenú v písmene c), dodanie tovaru sa uskutoční až odovzdaním tovaru dopravcom kupujúcemu.

Krajský súd v sťažnosťou napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že dodanie tovaru žalobcu žalovanému (sťažovateľke) sa malo spravovať podľa § 412 ods. 1 Obchodného zákonníka bez toho, aby konkretizoval splnenie predpokladov pre dištančnú dodávku – kúpu. Naopak, zo sťažnosti a z jej príloh, ako aj z predloženého spisového materiálu a vyjadrenia sťažovateľky z 3. augusta 2015 vyplýva, že žalobca začal v danej veci aj konanie o náhradu škody proti dopravcovi na Okresnom súde Bratislava II, čím ako predávajúci neumožnil kupujúcemu (sťažovateľke) uplatniť práva z prepravnej zmluvy voči dopravcovi za nedodaný tovar, pričom podľa tvrdenia sťažovateľky tieto práva sťažovateľka ako kupujúca nemala ani na základe prepravnej zmluvy, ktorá bola zrejme uzavretá iba medzi žalobcom a prepravcom, a nie aj sťažovateľkou. Zo sťažnosti a z jej príloh, ako aj z predloženého spisového materiálu ďalej vyplýva, že nemožno považovať za preukázané, že došlo k uzavretiu dohody medzi žalobcom a žalovanou (sťažovateľkou) o spôsobe dodania tovaru odoslaním cestou prepravnej spoločnosti ■■■ alebo že by podľa zmluvy predávajúci nebol povinný dodať tovar v určitom mieste. Napokon, zo sťažnosti a z jej

príloh, ako aj z predloženého spisového materiálu vyplýva, že žalobca nevedel doručenie tovaru sťažovateľke preukázať písomným potvrdením o doručení tovaru podpísaným sťažovateľkou (podpísaným doručovacím hárkom preukazujúcim doručenie tovaru sťažovateľke) a že v čase údajného dodania tovaru spoločnosťou ■■■ mali zamestnanci sťažovateľky vrátane zamestnanca, ktorý mal uvedený tovar prevziať, celopodnikovú dovolenku.

Vzhľadom na uvedené podľa ústavného súdu sa krajský súd nevysporiadal jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie krajského súdu je podľa zistení ústavného súdu arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu jeho nenáležitého odôvodnenia spočívajúceho v nesprávnom vyvodení záverov z preukázaného skutkového stavu a nesprávnej interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy.

Ústavný súd realizujúc ústavný prieskum napadnutého rozhodnutia krajského súdu zistil, že krajský súd nedal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka v odvolaní nastolila. Krajský súd ponechal bez povšimnutia argumenty sťažovateľky, ktoré majú pre vec podstatný význam, a napadnuté rozhodnutie krajského súdu preto nespĺňa požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia a jeho prípadnej arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti. Právne posúdenie sťažovateľkinej veci zo strany krajského súdu je preto ústavne neakceptovateľné a má znaky svojvôle a arbitrárnosti.

2. K namietanému porušeniu čl. 47 ods. 3 ústavy

K námietke porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd s poukazom na svoju ustálenú judikatúru uvádza, že spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa okrem iného (a predovšetkým) princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a že žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Delcourt proti Belgicku zo 17. 1. 1970, vo veci Dombo Beheer B. V. proti Holandsku z 27. 10. 1993 a pod.). Princíp rovnosti zbraní hrá dôležitú úlohu v každom štádiu súdneho konania a vo vzťahu k rôznym subjektom. Tento princíp je *expressis verbis* vymedzený v čl. 47 ods. 3 ústavy a *implicitne* tvorí aj súčasť obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 157/2011, IV. ÚS 608/2013).

Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95). Ústava v citovanom čl. 47 ods. 3 garantuje rovnosť účastníkov v konaní pred súdom. Rovnosť účastníkov v súdnom konaní ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov bližšie charakterizuje § 18 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (IV. ÚS 211/07, III. ÚS 139/08). Článok 47 ods. 3 ústavy upravuje rovnosť účastníkov v súdnom konaní z hľadiska možnosti uplatňovania ich procesných práv. Zabezpečuje rovnosť účastníkov konania v konaní pred všeobecným súdom. K jeho porušeniu môže dôjsť napr. v prípade, ak všeobecný súd v ním vedenom konaní poruší princíp rovnosti zbraní, v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku zvýhodní svojím postupom predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia niektorého z účastníkov konania na úkor iného účastníka konania.

Sťažovateľka namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, avšak v sťažnosti neuviedla žiadne osobitné dôvody alebo okolnosti, ktorými by namietané porušenie tohto základného práva doložila, iba poukázala na to, že „... z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí sa javí aj porušenie princípu rovnosti účastníkov, lebo tvrdenie jednej strany je do nich nekriticky prevzaté, zatiaľ čo relevantný protiargument nebol vôbec reflektovaný, v dôsledku čoho ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a v konečnom dôsledku aj v rozpore s čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru“.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, sťažovateľka jeho porušenie vnímala ako sekundárny dôsledok porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zásada rovnosti strán v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02). To znamená, že všetci účastníci súdneho konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán (III. ÚS 108/2013). Sťažovateľka však okrem všeobecného tvrdenia o porušení princípu rovnosti zbraní neuviedla žiadnu špecifickú námietku týkajúcu sa porušenia tohto základného práva. Ústavný súd preto sťažnosti sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy nevyhovел.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde. V ďalšom konaní je podľa § 56 ods. 6

zákona o ústavnom súde krajský súd viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj finančné zadosťučinenie. Sťažovateľ nepožadoval, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie, a preto o tomto nároku nerozhodoval.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal pri prvom a druhom úkone právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá bola 804 €, a pri treťom úkone právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 €.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom, v ktorom bola úspešná a bola zastúpená advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal sťažovateľke úhradu jej trov konania za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu krajského súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (2 x 134 €) a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2015 (1 x 139,83 €) predstavuje spolu s režijným paušálom (2 x 8,4 € a 1 x 8,39 €) sumu 432,30 €, spolu s 20% DPH, t. j. 86,46 €, sumu 518,76 €.

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezou uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2015